

„En als ik nu eens zulk een zieke had?”

„Had? Had? Maar je hebt er nu geen.”

„Ja, toch wel, Emilie, ik heb er een.”

„Zoo!” klonk het eenigszins preutsch, „en wie is dat dan? Een jong meisje zeker?”

„Verbazend, Emilie, verbazend, je streeft Cumberland voorbij.”

„Dus is het zoo?”

„Ja. Een meisje van negentien jaren, nog in den bloei....”

„Dat spreekt. Dokters vinden alle meisjes van negentien jaar mooi.”

Emilie beproefde te lachen, maar 't ging haar slecht af.

„En van twintig jaar ook, Emilie,” gaf dokter schalks ten antwoord.

Emilie voelde 't en glimlachte tevreden.

„Maar nu zonder gekheid Emilie, dat meisje heeft eenige dagen geleden een lichte kou gevat en nu.... ik vrees voor tering, voor vliegende tering. Misschien dat het arme kind geen twee dagen meer leeft.”

„Wie is zij?”

„Als ik je haar naam noem en haar uiterlijk beschrijf, ken je ze niet, dat weet ik zeker, maar als ik je zeg, dat ze de nieuwe actrice is, die voor het eerst van avond zou optreden, dan weet je wie ik bedoel.”

Emilie ontstelde wel een weinig, want met schrik bedacht zij, hoe weinig noodig is om gezondheid en jeugd voor altijd te verliezen.

„Heet zij niet Judith van Buren?”

„Juist.”

„En moest zij van avond de kamenier niet zijn in de Amaida?”

„Goed nagelezen, kind, goed onthouden. Hadt je plan er heen te gaan? Dat zal toch niet lukken, want naar ik hoor, moeten verleden week reeds alle plaatsen besproken zijn, zoodat je voor driedubbele entree nog geen staanplaatsje zult kunnen krijgen.”

„Toch wel, lieve Jules, en nog wel twee plaatsen in de frontloge.”

„Gekheid!”

„Neen, geen gekheid, Jules, ernst. Ik zal je zeggen hoe. Mevrouw Duinveld had al verleden week twee plaatsen in de frontloge besproken, maar heeft nu onverwachts eenige logé's overgekregen. Toen zij ook voor hen plaatsen wilden doen bespreken, was er geen meer te krijgen. Nu wil notaris en mevrouw Duinveld niet naar de opera gaan en de logé's thuislaten en daarom liet zij straks door den huisknecht vragen, of wij van die plaatsen gebruik wilden maken.”

„En je hebt natuurlijk ja gezegd?”

„Natuurlijk Jules. Ik dacht wel, dat dit goed zou zijn.”

„Enfin, 't is nu eenmaal zoo; ik had anders dezen avond willen besteden aan het schrijven van een hoofdartikel, maar dat moet dan maar wachten tot morgen.”

„Zie je, Jules,” zei mevrouw opstaande en hem den arm om den hals slaande, „zoo kan ik nu nogeens zien, dat je me liefhebt.” En in één adem liet zij er op volgen: